

Stockholms UFO-nytt

Informationsblad om Oidentifierade Flygande Föremål - Nummer 3/95

Gott Nytt År 1996

Stockholms UFO-förening, STUFO

Box 6055

175 06 JÄRFÄLLA

Tfn: 08-36 73 98

Postgiro: 440 19 83-4

Kontaktperson: Inga-Lill Wallin

Stockholms UFO-Nytt är ett informationsblad för medlemmar i Stockholms UFO-förening och utkommer med 3-4 nr/år.

Medlemsavgift:

	Nytt medlemskap	
	Helår	Halvår
	1/1-31/12	1/7-31/12
Inkl. Stockholms UFO-Nytt postgiro 440 19 83-4	100:-	50:-
Pensionärer och heltidsstuderande inkl. Stockholms UFO-Nytt postgiro 440 19 83-4	70:-	35:-

Om Du är intresserad av att få mer UFO-information kan vi rekommendera att Du prenumererar på:

UFO-Aktuellt , postgiro 50 50 60-4	170:-/år löpande
Rapport Nytt , postgiro 643 73 04-6	85:-/år löpande

Omslag: Den svenske tomten - en av dess många skepnader

Gott Nytt UFO-år, alla medlemmar!

Så har ännu ett år i ufologins tecken gått till hävderna. Vad är det då man främst minns från 1995? Det stora samtalsämnet på det *internationella* planet var förstås den beramade "obduktionsfilmen". Jag har läst tonvis med artiklar om själva filmen och historien bakom dess uppdykande, och det har inte framkommit särskilt mycket som talar för att den skulle vara äkta. Och skulle det trots allt vara en äkta film från en äkta obduktion, så tror jag ändå inte att varelsen på bordet är någon utomjording.

På det *nationella* planet var det nog ändå utgivningen av den med spänning emot-sedda boken *Mötet i gläntan* som var årets höjdpunkt. Clas Svahn och Gösta Carlsson har med detta alster i hög grad bidragit till den seriösa UFO-forskningen i Sverige.

Om det mot förmodan finns någon medlem som inte skaffat sig boken, är det ett utmärkt julklappstips!

På det *lokala* planet får man nog säga att den miniutställning som Stockholms UFO-förening anordnade i slutet av oktober står i en klass för sig, både arrangörmässigt och uppslutningsmässigt. Ni kan läsa mer om utställningen längre fram i det här numret.

Här hittar ni också en tillbakablick på åren som gått med föreningen och en fortsättning på Lars Amneståls gymnasie-uppsats i ämnet UFO. Och eftersom det är juletider har vi också fått plats för en artikel om den svenska tomten.

God Jul och Gott Nytt År!

Stefan Roslund

Innehåll:

Den svenska tomten	4
Tillbakablick på gångna år	6
Utställningen en succé	8
Den sjunkna kontinenten Mu	9
Inkomna rapporter juni-juli	12
UFO-fenomenet ur gymnasistperspektiv	13
Pressklipp	16

Den svenska tomten

Han har kallats för myring, pyssling och nisse. För den svenska tomten är oftast en han. Det finns mycket få exempel på kvinnliga tomtar. Nu för tiden är han ganska okänd, men på 1800-talet och i början av 1900-talet var hustomten ett stort samtalsämne bland främst bönderna. I Värmland berättas att man trodde på tomtarnas existens om man tillhörde de personer som var födda fram till 1880-90. Nordisk familjebok från 1913 beskriver nissen på följande sätt:

"Nissen är enligt folktron en varelse, som uppehåller sig i eller vid människors boningar och, om han bemötes väl, främjar husets välbefinnande och förkofran. Tomtenissarna äro alltid af manligt kön, till växten små och dvärgartade. De äro

klädda i röd toppmössa, grå rock och knäbyxor. Vanligen göra de sig osynliga och visa sig ej gärna för andra än husbonden själf."

Tomteforskning

Forskningen om tomtarna ligger inom folkloristernas område. I Lund kallade man en period till och med folkloristerna för "tomteforskare". Möjligen anspelade man på att den kände forskaren Jan-Öjvind Swahn kallade sig för "docent i tomteforskning" i en artikel i Svenska Dagbladet 1962. Kanske ville han inta en skämtsam distans till ämnet han brukade föreläsa om. Så är det med de flesta folklorister. De tror inte på observatören, men tycker att materialet är intressant ändå. Docenten Carl Wilhelm von

Sydow skrev redan 1928 en avhandling med namnet "Spöktro och vättetro". Hans förklaringar till observationerna var rationella. Han anklagade allmogen för att hallucinera och att sinnessjukdomar spelade in.

På Dialekt- och folkminnesarkivet i Uppsala har man samlat på sig historier om möten med det gåtfulla folket. 1934 iordningställde dåvarande Landsmåls- och folkminnesarkivet en särskild frågelista för att underlätta insamlandet. Fram till 1963 fick man in 42 svar. Man frågade om det fanns olika typer av tomtar i trakten och bad observatörerna beskriva utseende och klädsel. Vilka uppgifter och vilken betydelse tomten sägs ha var man också intresserad av.

Nedfallen ängel

Intervjuarna fick fram varierande skildringar av tomten. Enligt vissa var han en nedfallen ängel, en tolkning av Bibelns Jesaja 14:12-15 som var utbredd under medeltiden, enligt andra någon av gårdens stamfäder som bodde kvar och hade tillsyn över gården. Det var vanligt att de nöjda tomtarna följde med husbonden då han flyttade, men när han dog fick nissen själv leta efter en ny gård att arbeta på.

Tomten hade frågat flera personer om de ville leja honom, men fått nekande svar. En gång hann han upp en bonde på vägen och erbjuder honom sin hjälp. "Nej, men med Guds hjälp reder jag mig själv", svarade bonden. Tomten såg

ledsen ut, fortsätter och börjar hoppa och dansa och försvinner.

Många ville ha en tomte och hade olika sätt att få honom att komma till gården. På Gotland skulle man grundligt sopa hela gården, både bostad och uthus i tre dagar efter varandra. Då fick man en nisse till gården. I Ångermanland gick man baklänges runt kyrkan tre torsdagsnätter mellan tolv och ett. Den tredje natten kom en man, med vilken man fick göra upp vad man helst ville att tomten skulle dra till huset. I gengäld fick man lämna sin själ i pant för att efter döden tillhöra hin onde.

Utseendet på tomten var olika. I Dalarna hade han grå kläder med en röd luva och i Västmanland hade han röda kläder, korta byxor och en röd mössa. Den röda mössan finns också beskriven över hela landet. Även längden varierade. Ibland såg han ut som en tolvårig pojke eller var en aln lång. I Dalarna kallade somliga tomtesläktet för "niotumsfolket".

Många olika tomtetyper

Olika typer av tomtar förekom också. Hustomten och gårdstomten var vanligast, men de bodde även i kvarnar, vid sågar, på vindar och i badstugor. Skogstomtarna sysslade med guld- och silversmiden, medan hustomtarna hjälpte till i hemmen. För att kunna arbeta ostört valde de att vara verksamma på nätterna då människorna sov. Ladugårdstomtens allra käraste syssla var att fläta manen på hästarna och se till korna. I vissa trakter var gårdstomten identisk med både hus- och ladugårdstomten, medan man i andra trakter skilde på dem. Nissarnas boplatser varierade. De sov under logbotten, på höskullar eller i bodar. Varför människor inte såg dem oftare än de gjorde förklarade man med att de har en osynlighetsfunktion inbyggd i mössan, något som många kanske känner igen från

adventskalendern "Trolltider".

Nissen mutades

För att tomtarna skulle arbeta ville de ha någon sorts lön i utbyte. Man mutade bland annat nissarna med frukt, gröt, tobak, smörgåsar och brännvin. I Västergötland gav man kläder vid jul. Fick de inte vad de ville ha, lämnade de gården med förbannelser om olycka. Tomten var inte alltid snäll. Han hade på vissa ställen en ordningsfunktion. Gick man och visslade eller väsnades för mycket i stallet kunde man få sig en örfil. Enligt andra var han enbart en god varelse som straffade djurplågarare med rapp. I Jämtland berättar man om tomtar som drar upp hästar som har fastnat i kärr.

Ville man bli av med tomten fanns det flera sätt. Retade eller skrattade man åt tomten blev han fort förnärad och ofta drog han från huset. På Gotland

På denna teckning från 1882 har Jenny Nyström utgått från den folkliga föreställningen att tomten hjälper till på gården i det fördolda. Han behandlar mjölet så att det inte minskar, hur mycket man än tar i säcken. Ill. ur Ebbe Schön, Julen förr i tiden (1980).

trodde man att det enda sättet att bli av med en elak tomte var att kasta rött glöd efter honom. I Västmanland blev en tomte bortskrämd när en piga visade honom ändan.

Bortglömd hustomte

I slutet av 1800-talet övergick tomten till att bli den person som delade ut gåvor till barnen på julafton. Då hade vi också två sorters jultomtar. Den från Tyskland importerade "julgubben". Men den svenska tomten lät sig inte övervinnas av den konkurrerande släktingen. Han fortsatte att spela en stor roll i julfirandet genom konstnärinnan Jenny Nyströms teckningar. Under senare år har dock den tjocka och kommersialiserade amerikanska jultomten alltmer kommit att dominera vår bild av tomten. Allt mindre uppmärksammas den traditionella hustomten.

Mikael Sjöberg

Tillbakablick på gångna år

Det är många år sedan jag kom med i Stockholms UFO-förening. Jag minns inte vilket år det var, men jag kommer ihåg hur det gick till. En dag när jag promenerade på Sveavägen och passerade ABF-huset, fick jag syn på ett anslag som talade om att Stockholms UFO-förening skulle ha möte på kvällen och att allmänheten var välkommen. Det kanske är någonting intressant, tänkte jag och gick till mötet.

Salen var fullsatt, till största delen av herrar som visade bilder på väggen och med största allvar diskuterade de flygande tefatens framdrivningsmetoder. Jag blev intresserad och anmälde mig som medlem.

Annan inriktning

Det är många år sedan, och numera har föreningen fått en annan inriktning. Vi tänker inte så mycket på flygande tefat, utan mera på de många olika förklaringar som kan finnas till rapporteringen av UFO, däribland misstag och psykiska upplevelser.

Under årens lopp har vi haft mängder av intressanta föredrag och videofilmsföreläsningar, inte bara om UFO utan också om andra ämnen. Vi har fått se vackra bilder av de mystiska ljusen över Hessdalen. Ljusen finns onekligen, men hittills har ingen, trots alla ansträngningar, kunnat förklara vad det är.

Vi har gjort studiebesök vid

Stockholm observatorium i Salt-sjöbaden och tittat i teleskop, och vi har varit inbjudna till Tekniska högskolan, där professor Jens Tellefsen har hållit föredrag om laserljus. Där fick vi också se "Lasergrottan", där det fanns många intressanta saker att titta på. Bland annat fanns det två små skåp bredvid varandra på väggen. Skåpen hade glasruta på framsidan, och genom glasrutan på det ena skåpet kunde man se att det var tomt. Men om man öppnade dörren, stod det en liten guldfärgad staty där. Om man tittade på det andra skåpet såg man genom glasrutan att det stod en staty där.

Men när man öppnade dörren var det tomt. "Glöm inte att det finns illusioner", sade Jens Tellefsen.

Föredrag och lek

Vi har också hört ett föredrag om Bermuda-triangeln, där fartyg försvinner och flygplan störtar. Förklaringen kan vara att det stiger upp gaser från havsbotten, som gör att fartygen mister sin flytförmåga.

Samma förklaring har senare givits i TV, där det också visades ett experiment vid vilket en leksakbåt sjönk när metangas inleddes i vattnet.

Vi har lekt med Sten Dramstads "Psykmotor", den lilla bägaren som snurrar när man håller händerna runt omkring den. Det beror inte på värme eller luftdrag, men vad beror det på?

Två år i rad arrangerade vi UFO-Sveriges riksstämma i Stockholm med många intressanta föredrag.

Denna löpsedel ritades av vår f.d. medlem Gunnar Wennberg den åttonde november 1978.

Strieber

Vi har diskuterat Whitley Striebers böcker. Han är ju en amerikansk science fiction-författare, som säger sig ha sett mystiska och skräckinjagande gestalter träda in genom vägarna. Han uppfattade dem som fullt verkliga, men ändrade sig några år senare och började tro att de hade sitt upphov i hans egen hjärna. (Nu har han ändrat sig igen...) Han ville så gärna ha en förklaring till sina upplevelser. Men det är lättare sagt än gjort. Det finns så många egendomliga psykiska upplevelser av olika slag, som vi inte vet förklaringen till.

När man är UFO-intresserad får man också en inblick i en del företeelser på UFO-området som faller helt utanför vår förenings verksamhet. Jag minns så väl Winfield Brownell från USA som höll föredrag i Stockholm för några år sedan. Han såg ut som en gammal lärare, liknade Mr Chips i filmen med samma namn, och han hade ett auktoritativt och respektingivande sätt när han talade. Men

han berättade att han och hans fru hade farit med ett rymdskepp till Venus. Och han visade hur chan-ning går till, det vill säga när rymdbrodern Ashtar talade genom honom. Under hela pausen stod han, trots sin ålder, otrottligt på scenen, omgiven av en skara frågvisa åhörare. Numera har Winfield Brownell gått vidare till en annan värld.

Fler tokstollar

En annan representant för det tokstolliga UFO-området är den kavata Rauni-Leena Luukanen. "Det sägs att jag har ett militäriskt sätt. Det beror på att jag har varit kapten i ett föregående liv!" säger hon. När hon åkte bil tillsammans med några vänner en gång, lyftes bilen plötsligt upp i luften och svävade fram över Genève. En stund senare landade den fint på marken igen!

Och Sten Lindgren är inte sämre. En gång när han var på sin arbetsplats flög han plötsligt upp i luften. Men tyvärr var det inga arbetskamrater som såg det. Mycket skall man höra innan

Stockholms UFO-nytt nr 3/1995

öronen ramlar av.

Vi inom UFO-föreningen står med fötterna betydligt stadigare på jorden.

Ryssland och Gotland

Jens Tellefsen har hållit flera intressanta föredrag om inkafolkets otroliga byggnadsteknik och visat massor av fotografier som han har tagit själv.

Vi har också hört föredrag om UFO-forskning i Ryssland samt om de mystiska ljusen vid Martebo på Gotland.

UFO-fenomenet upphör aldrig att fascinera. Ibland ser man människor i TV, som verkar mycket vederhäftiga, och som berättar att de har sett en avlång farkost med en rad fönster sväva i luften på låg höjd. Vad är det som de har sett? En utomjordisk farkost? Själv ser jag ingenting annat än flygplan samt en eller annan stjärna. Den olösta gåtan ger mycket spänning åt tillvaron, oavsett om farkosterna kommer från yttre rymden eller från själens dunkla djup.

Elsa-Marianne Molin

Inför vårens aktiviteter

Under våren 1996 planerar Stockholms UFO-förening följande aktiviteter:

I februari blir det en träff för alla medlemmar i samband med årsmötet.

I mars ska vi än en gång besöka Lasergrottan vid Tekniska högskolan i Jens Tellefsens sällskap.

I april lyssnar vi på ett intressant föredrag - men vem föredragshållaren är avslöjar vi inte ännu.

I maj gör vi ett studiebesök på AFU i Norrköping - Europas finaste UFO-arkiv.

Det slutgiltiga programmet med datum är inte spikat. Till det återkommer vi som vanligt i ett separat utskick. Väl mött till en ny spännande säsong med Stockholms UFO-förening!

Utställningen en succé

Lördagen den 28 oktober samlades totalt ett 50-tal personer under sex timmars öppethållande till Stockholms UFO-förenings utställning om UFO-fenomen. Där bjöds på mycket smått och gott i fråga om både läsande och diskuterande om allehanda händelser från när och fjärran.

Dessutom serverades en diabilserie med fotografier av fenomen av olika slag, inlånad av UFO-Sveriges ordförande Clas Svahn och med kommentarer av styrelsens Conny Ljung. När besökaren blev törstig serverades kaffe med dopp, och man kunde sjunka ner i soffgruppen, antingen för att bara låta intrycken sjunka in, eller för att delta i någon av de diskussioner som pågick.

Lotteri

Givetvis fanns även möjlighet att ge de världsiga sinnen lite spänning genom att köpa en lott. Den förnämsta vinsten - en lampa med en form åt UFO-hållet till - vanns av Sven Lindquist, en aktiv medlem och flitig besökare av STUFO:s olika arrangemang. Sven ville genast skänka vinsten till föreningens lokal, men med tanke på att lokalen endast hyrs på förekommen anledning kom man i stället fram till att den kunde skänkas till AFU i Norrköping. Den är nu redan på plats i detta Europas förnämsta UFO-arkiv.

Utställningsmaterialet, som var inlånat av UFO-Sverige, innehöll dels de klassiska händel-

serna i UFO-historien, som Kenneth Arnolds observation 1947 och Thomas Mantells olycka i samband med en UFO-jakt 1948, dels mer eller mindre kända fall i modernare tid. Utställningen hade också kompletterats med material med anknytning till STUFO: Marteboljusen och Sorundafallet.

Diabilvisning

Med jämna mellanrum, ungefär en gång i timmen, höll Conny en kort visning av diabilsmaterial om fotografier/fotografering av mindre kända och okända fenomen samt tolkningen av dessa (läs: vad fotografen ville se, samt vad fotografiet verkligen föreställde). En mycket tankeväckande visning och av besökarna ett mycket uppskattat inslag.

Vid sidan av utställningen fanns även ett bok- och tidnings-

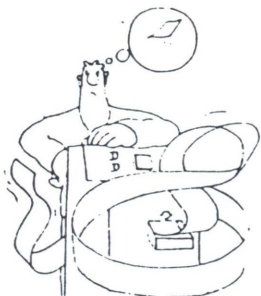
bord, där bland annat äldre och nyare nummer av UFO-Aktuellt och Clas Svahns och Gösta Carlssons bok *Mötet i gläntan* fanns att köpa.

Trötta men nöjda

Efter sex timmar och nästan 50 besökare kunde trötta men nöjda medlemmar i föreningsstyrelsen plocka undan utställningen. Det var allas mening att utställningen slagit väl ut och att intresserade besökare blivit mer intresserade av fenomenet.

Det är en förhoppning att detta ska märkas positivt i föreningens medlemsrullor inför nästa år, och kanske det då också kan tänkas att utställningen görs om - i lite större skala?

Vid pennan
en nöjd styrelsesuppleant
Lars Amnestål

Vi behöver Din

hjälp

Från och med årsskiftet behöver vi hjälp med

kopiering

av tidningen och andra utskick som görs inom föreningen. Hör av Dig till mig på telefon 08 - 36 73 98 eller skriv några rader.

Inga-Lill Wallin

Den sjunkna kontinenten

E.G. Wilcox

Mu - den sjunkna kontinenten

övers. av G. Bergvall, förord av A.W. Edström

eng. org.: Mu - Fact or Fiction

Helsingborg 1964

I avdelningen recensioner följer här en om människans tidiga historia; en som belyser evidens (=bevis, **red. anm.**) om att det funnits (minst) en kontinent till på vår planet, Mu eller Lemuria, och om dess makt och kolonisering av jorden. En av anledningarna till att boken tas upp, trots sin ålder, är dess allmänna hållning och diskussioner och att den därmed söker sig till en bred läsarkrets. Den utgör god grund för vidare studier i ämnet. Till bokens ytterligare fördel kommer den rikt tilltagna illustrationen. Nästan varje detalj som diskuteras har hänvisning till en bild eller skiss. Längst bak hittar man också bilder från de platser som tas upp.

Boken är en populärvetenskaplig handbok med både vetenskapliga och andliga förtecken. Syftet med boken är att fästa uppmärksamhet på att det en gång fanns en stor kontinent i Stilla havet, och Wilcox vill lägga fram de evidens som talar för detta från jordens alla "hörn". Hon vill på detta sätt bevisa att Mu var människans Moderland. Dess namn kan utläsas av urkunder och dokument från Indien, Uighur, Egypten, Mayax, Peru samt inskriptioner som Nordamerikas "cliff dwellers" lämnat efter sig.

Boken kan också ses som en efterlysning, riktad till arkeologer och andra vetenskapsmän, att lägga större vikt vid fynd av äldre datum som görs och har gjorts och att försöka tolka dem på ett så riktigt sätt som möjligt. Vidare skulle en utökad samförstånds- och samhörighetskänsla hos jordens alla folk leda till ett utökat intresse för universum och inte bara vara inskränkt till det egna landets angelägenheter, eller vår egen

planet. En höjd medvetandenivå kommer att medföra interplanetariska förbindelser, menar Wilcox. Som det nu är inriktas människans kunskapstörst på de destruktiva energierna och krafterna, i stället för de skapande, fortsätter hon. Som avslutning på inledningen kommer en varning mot atomvapen. (Detta är ånyo aktuellt, efter det kalla krigets dagar, med

Forts. på nästa sida

Stor komet närmar sig jorden

Våren 1997 gäller det att vända blicken uppåt, för då kommer natthimlen att erbjuda en sällsynthet av format: en jättekomet med en imponerande svans kommer att lysa upp norra himlen – och det till och med i flera veckor.

Kometen Hale-Bopp har redan nu överraskat astronomerna med sitt jättelika omfång. De uppskattar att kometens kärna är 100 kilometer i diameter och därmed mer än sex gånger större än Halleys komet. Kärnan är dold i ett tätt moln av stoft och gas, och ett foto från i somras tyder på att molnet redan då hade en diameter på inte mindre än 8 000 kilometer.

Hale-Bopp upptäcktes i augusti av två amerikanska amatörastronomer: Alan Hale från New Mexico och Thomas Bopp från Arizona. De båda stjärnkikarna fick ögonen på kometen när den var en miljard kilometer från solen och därmed långt utanför Jupiters bana.

Det är ytterst sällsynt att kometer kan ses på detta avstånd. De allra flesta är så små att de upptäcks först när de befinner sig mellan Mars och Jupiter. Efter upptäckten räknade sig astronomerna fram till att banan är avlång med en omloppstid på 3 000 år.

När kometen i mars-april 1997 kommer närmast solen når den en bit in i jordbanan. Det finns dock ingen risk för att den kolliderar med jorden – det närmaste kometen kommer oss är cirka två miljoner kilometer.

Källa: Illustrerad vetenskap nr 12/1995

Forts. från föreg. sida

Kinas och Frankrikes atomvapenprov. För ännu en jämförelse, läs D.W. Frys Resa med flygande tefat och Budskapet från rymden, båda Kristianstad 1969, som poängterar liknande farligheter. **Rec. anm.)**

Arkeologiska fynd

Den första avdelningen av boken är ägnad en mer vetenskaplig hållning, där arkeologiska fynd tas upp till diskussion, medan avdelning två är koncentrerad kring ett andligt/"religiöst" resonemang. Mus religion diskuteras som den ursprungliga religionen för människan och är grunden till alla senare. Samtidigt betonar Wilcox nödvändigheten av att religion och vetenskap existerar

tillsammans, sida vid sida, för att den önskade förhöjningen av medvetandenivån ska kunna uppnås.

Evidenskedjan i första delen är lång och invecklad. Läsaren tas med till olika platser, framför allt i Nord- och Sydamerika, Bortre Asien och Polynesien. Wilcox lägger fram evidensen i fem steg, och det är nu läsaren börjar förstå också varför arkeologer inte alltid kan förstå meningen med de kvarlevor man hittar/hittat – evidensen är svår att tolka. Alltnog börjar bevisningen av Mus existens i Indien, där man hittat tavlor i ett tempel. En präst har varit till hjälp vid tolkningen av dessa, och den engelske forskaren James Churchward fick ta del av materialet. Av den tolkningen har han sedan gjort en världskarta, där Mu är utsatt som en stor kontinent i Stilla havet.

Det andra steget i kedjan utgörs av olika dokument som berättar om hur en stor kontinent går under och hur människor utvandrat dessförinnan: Tamayana (Indien), Troano-manuskriptet (Yukatan), Codex Cortesianus (med ursprung i en grotta i Yukatan men numera på ett museum i Madrid), klippinskriftioner i de amerikanska västra delstaterna, Lhasa-urkunden samt andra urkunder från Egypten, Grekland, Centralamerika och Mexiko.

Det tredje är de lämningar av hus, städer och monument av olika slag som hittats bland annat på en del söderhavsöar, Yukatan och i Mexiko samt de symboler som funnits invid dessa.

Andliga tecken

De fjärde och femte stegen är av religiöst eller andligt slag. Wilcox vill påvisa att det finns en likhet, en universalitet, i vissa symboler, ritualer och sedvänjor världen över.

Wilcox kommer fram till att det finns stora likheter och

gemensamma drag mellan de olika symbolerna i de olika kulturerna. Hennes slutsats blir därför följdriktigt att landet Mu har existerat och var den kontinent som inskriptioner och dokument kallar "länderna i väster", landet "Kai-Mu" och Edens lustgård.

Därpå följer en lång diskussion om fynd som gjorts i Nordamerika och hur de kan knytas samman med ursprunget från Mu och även hur vissa sedvänjor gått i arv till indianerna. Wilcox avslutar det kapitlet med konstaterandet att Nordamerika var den kontinent som koloniserades först från Mu.

Mineralogen W. Nivens arkeologiska upptäckter och fynd i Mexiko tas upp i det nästkommande kapitlet. Bland annat återfann han rester av tre städer, som låg under varandra, den äldsta på tio meters djup under marknivån. Detta leder Wilcox till en diskussion om bergens resning efter det att städerna grundades och detta blir mycket intressant. Anammas denna teori måste den mänskliga historien skrivas om, eftersom den staden grundades av ett folk från väster (Stilla havet) för mer än 16 000 år sedan och gick under samtidigt som en väldig naturkatastrof drabbade jorden. Samtidigt som bergen reste sig. Detta har kunnat tolkas av de ungefär 2 000 stentavlor som hittades i de olika lagren av stadsrester. Wilcox påstår att dessa tavlor har deschiffrerats och tolkats som ytterligare evidens för Mus existens och undergång.

Även för Sydamerikas arv efter Mu görs en lång diskussion där bland annat en tibetansk karta, funnen av Churchward, är inblandad på ett minst sagt märkligt sätt. Den visar en bild av Sydamerika med ett stort innanhav vid platsen för Amazonfloden. Vidare visar den en plats där det gick en kanal

*Till minne av
Åke Blomstrand*

Vår revisor Åke Blomstrand lämnade oss den 24 november efter en tids sjukdom.

Åke var en av föreningens mest entusiastiska medlemmar och alltid glad och pigg. Det var få träffar i föreningen som Åke inte kom till.

Det är med stor sorg vi tänker på att han inte mer kommer som en frisk fläkt till föreningens träffar.

**Dina vänner i Stockholms UFO-förening
genom
Inga-Lill Wallin
ordförande.**

som förband innanhavet med Stilla havet. Vid närmare studium visade det sig att kanalen ligger invid Titicacasjön, på 4.000 meters höjd!

Höjdpunkten

Frågorna och idéerna hopar sig och det är utan tvekan detta kapitel som är bokens höjdpunkt (!), i synnerhet för den arkeologiskt intresserade. Hur kunde tibetanerna känna till den sydamerikanska geografin? Varför bygger man en kanal mellan två så till synes ointressanta punkter, en flodarm och ett innanhav så högt upp? Wilcox kommer fram till att då kanalen byggdes var det inte i ett bergsmassiv, utan för att förbinda en ny koloni med moderlandet i väster, Mu. Bergsmassivet kom till efter det att kanalen byggdes. Det var också från denna koloni som Egypten koloniserades, för cirka 16 000 år sedan.

Som avslutning på denna mer vetenskapliga del av boken ägnas två kortare kapitel åt Mu-kulturens ålder och människans ursprung. Resonemangen är här ytterst invecklade och evidenskedjorna långa, men enligt Wilcox är Mu-kulturen äldre än 50 000 år, och det var kontinenten Mu som var människans urhem.

Haltande avsnitt

Religionsavsnittet i boken haltar något! De första hundra sidorna målar upp en bild av människan som en fantastisk skapelse, som från sitt urhem skapade en guldålder där livet måste ha varit näst intill sagolikt, med blomstrande kultur, ekonomi, sjöfart och vetenskap. Men när de första sidorna i detta kapitel lästs blir läsaren minst sagt förbryllad. Kunde en sådan kultur ha skapats av svagsinta individer? Religionen förklaras endast genom enkla streck och figurer för att människorna inte kunde förstå, skriver Wilcox. Än mer förbryllad blir man några

rader längre ner. De enkla figurerna och strecken härrör från en tid som ligger mer än 70 000 år tillbaka i tiden. "Enligt urkunderna var människorna redan då så avancerade, att de behärskade invecklade figurer och diagram, som förbryllar oss" (sid 106). Detta förhållande förklaras inte riktigt av författaren och avslutningen får en något avslagen bismak.

Det som avsnittet vill poängtera är dock att religionen som fanns på Mu är att betrakta som en "urreligion", vilken förvanskades ju längre bort människan kom från Mu och framför allt efter katastrofen som medförde Mus undergång. I denna del är det krav på goda kunskaper i religionshistoria och religionsfilosofi, för Wilcox fortsätter resonemanget fram till dagens religioner, framför allt islam och kristendomen.

I det sista kapitlet ges läsaren insikter om de religiösa symbolernas koppling till naturen och

Stockholms UFO-nytt nr 3/1995

hur allt underordnas den "högsta kraften". Vidare förs en diskussion om att religion och vetenskap inte kan finnas utan varandra. De är varandras tvillingar, avslutar Wilcox.

Bra grundbok

Wilcox bok är en bra grundbok för den som vill läsa om människans historia ur ett nytt perspektiv, eftersom den vänder sig emot den traditionella synen på människans ursprung. Det finns mycket av tänkvärda teorier och evidens som talar för att det kan förhålla sig så.

Det som boken förlorar på är det stundom invecklade resonemanget om religion och urreligion. Detta är svårbevisat, som i de flesta andra gamla kulturer. Men det som Wilcox strävar efter är en öppensinnlighet inför det som är okänt för oss, men som alla kan få svar på om vi bara ville bemöda oss och ha en god portion tålmod.

Lars Amnestål

Flygande vinge

Luftrummet hotas av trafikstockning. Därför måste flygplanen bli större. Före år 2010 kommer Boeing, McDonnell Douglas och Airbus också med nya jumbojets med upp till 700 stolar i två nya våningar. Det är det yttersta man kan pressa den existerande flygplanstekniken till. Annars blir planen för tunga och vingarna tar för stor plats på flygplatserna.

Några franska flygplanskonstruktörer tittar nu längre fram i tiden – till efter år 2020. För att spara på landningsavgifter och förbruka mindre bränsle per sittplats har franska Aerospatiale utvecklat ett helt nytt koncept för transport: en jättelik flygande vinge, som är så tjock på mitten att den utgör flygplanskroppen. Fördelen är en mycket stor lastkapacitet i förhållande till luftmotståndet. Men aerodynamiskt fungerar det bara när flygplanet är mycket stort. Därför planerar man att bygga flygplanet för cirka tusen passagerare, som kommer att transporteras med samma hastighet som i dag. Något helt nytt är dock att passagerarna får vänja sig vid att sitta i långa stolsrader utan att kunna se ut. Fönster får bara piloterna.

Vingarna blir så långa att de måste kunna fälls ihop när flygplanet taxar till och från startbanan.

Källa: Illustrerad Vetenskap nr 12/1995

Inkomna rapporter juni–juli

Än en gång är Stockholmstrakten dominerande när det gäller fall som kommit in till UFO-Sveriges rapportcentral.

Juni

Strax före midnatt den **15** eller **16 juni** var en kvinna från Åkersberga på väg hem i sin bil när hon fick syn på ett stort, orangefärgat klot, stort som solen. I stället för att fortsätta hem åkte hon ner till sjön Trälhavet. Vid bryggan såg hon hur klotet försvann bakom träden på Resarö. Hon stod kvar en stund och fick se klotet komma upp igen. Det stod sedan stilla uppe på himlen. Kvinnan stängde av bilmotorn för att lyssna efter ljud, men inget hördes.

I juni kom det också in ett något äldre fall. Det var en man som vid tiotiden på kvällen den **19 april** från sitt lägenhetsfönster i SSO såg små grönskimrande punkter som gick snett, men i rak bana, nedåt. De hade olika storlekar och de föll med oerhörd hastighet.

Juli

Mellan 01.00 och 01.30 den **10 juli** såg en observatör i Helene-lund en halv cirkel i SO, åt Danderydshållet till. Cirkeln förflyttade sig ganska snabbt under 20 minuter.

Fyra män och två kvinnor hade på natten till den **15 juli** åkt ut till golfbanan i Saltsjöbaden för att slå några bollar i lugn och ro. De fick se en avlång, oval cylinder med fasta lampor runtom. Lamporna avgav ett varmt, gulvitt sken. Cylindern

färdades i rak kurs mot Saltsjö Boo. Hastigheten uppskattades till något snabbare än ett flygplans. Observationstiden var cirka 20 sekunder. Avståndet till föremålet var cirka 500 meter och flyghöjden cirka 200 meter. Cylinderns längd uppskattades av golfarna till 15–20 meter och omkretsen till fem meter. Det råder delade meningar i gruppen angående ljud och naturligt IFO. Några av dem förnam en smygande känsla i kroppen strax före observationen.

Den **23 juli** – en vacker dag – gick en kvinna vid ett-tiden ut för att titta på ett moln i området kring Södra Station. Då fick hon syn på ett runt, vitt och metalliskt föremål som kom ut ur molnet. Det for ganska snabbt från öster mot väster med stadig fart och rak kurs. Efter cirka en minut bara försvann föremålet.

Samma dag - fast vid 23-tiden på kvällen - satt en kvinnlig observatör i köket till sin lägenhet i Farsta och tittade ut genom fönstret. Hon fick då syn på en stor "stjärna". Kvinnan släckte ljuset och gick ut i rummet och fick då se ett något avlångt, vinglöst föremål som stod stilla i luften. Föremålet blinkade med vitt sken på undersidan och började röra sig i en vid lov och blev mindre. Färgen ändrades till blekt orange när föremålet försvann ur synfältet runt huset. Föremålet var, när det var som störst, en decimeter

om man sträcker ut fingrarna. Observationstiden var minst fem minuter. Föremålet kom från SO och försvann mot Högdalenhållet. Kvinnan fick en känsla av att "de" såg henne. Hon kände ingen rädsla utan var bara upprymd.

En kvinna i Stocksund satt sent på kvällen den **25 juli** och tittade på TV med en endast en liten lampa tänd. Hon fick då se något som liknade ett flygplan i brand och på väg att störta. Kvinnan rusade till fönstret. Föremålet kom från öster och färdades mot väster med mycket hög hastighet och i en lutande bana, likt ett flygplan som går in för landning. Kvinnan är van vid inflygande plan på Bromma flygplats, trots att den ligger cirka 1,5 mil därifrån. Hon bor så högt att hon ser bra därifrån. Föremålet försvann bakom kuperad terräng. Den förväntade explosionen när föremålet fick markkontakt uteblev.

Slutligen har vi en man i Södertälje som några kvällar i **vecka 30** hade observerat ett vitt ljussken som hade något rött i färgen. Färgen ändrades stundtals till blått. Föremålet såg ut att röra sig fram och tillbaka och i cirklar. Föremålet blinkade också. Ljuset lyste vid 23-tiden i riktning från Fornhöjden mot Södertälje. Ett fotografi av händelsen är taget (låter miss-tänkt likt Venus, **red anm**).

Stefan Roslund

UFO-fenomenet ur gymnasistperspektiv

En av STUFO:s nya medlemmar – Lars Amnestål – avslöjade på ett av årets första styrelsemöten att hans intresse för UFO och det okända väcktes tidigt och att han i gymnasiet i början av 80-talet skrev en uppsats om just dessa fenomen. Uppsatsen visade sig vara ett riktigt mastodontverk på över 50 maskinskrivna sidor. Att återge hela uppsatsen i ett svep låter sig förstås inte göras, men det finns flera intressanta avsnitt som väl kvalificerar sig för publicering i STUFO-nytt. Den här gången ska det bland annat handla om månfärder, astronauter och kosmonauter. För säkerhets skull avslutar vi med att än en gång återge författarens färska kommentar.

Det här avsnittet börjar den 20 november 1966, då den amerikanska satelliten "Orbiter II" undersökte månen och skickade hem bilder av ytan till jorden. När NASA:s forskare undersökte bilderna fann man något väldigt konstigt. "Orbiter II:s" kameror hade fotograferat åtta egendomliga spiror på månens yta. Man trodde att det blivit något fel på elektroniken,

eftersom bilderna var tagna på en höjd av femtio kilometer, och att de sedan färdats genom rymden. Forskarna räknade fram att spiorna var ungefär lika höga som femtonvåningshus, det vill säga ungefär trettio meter.

Man fann också ett mystiskt geometriskt mönster, som liknade planen över pyramiderna vid Gize. Forskarna var minst sagt förbryllade, och en del trodde att intelligenta varelser uppfört spiorna. Jag är också benägen att tro detta, det ligger en viss logik i det uttalandet.

Fotona som "Luna-9" tog i februari samma år visar samma mystiska spiror. De visade två rader av månklippor som var parallella med varandra, och detta fick somliga att tro att det var inflygningsrampen för flygande farkoster av något slag. Det ligger logik i det också, inte sant? Forskarna inom NASA ville dock inte tro på det, i alla fall inte officiellt.

Tragiska olyckor

Låt oss nu gå cirka ett år framåt i tiden, till 1967 och den 27 januari då rymdskeppet Apollo I ska genomgå de slutgiltiga testerna.

Astronauterna Virgil Grissom, Roger Chaffee och Edward

White ska kontrollera att Apollos kommandomodul fungerar perfekt. De verkar lugna inför provet och klättrar in i kapseln. Följande samtal är inspelat:

"Kabintrycket är 0,7 kg/cm². Vänta, växelströmmen ökar." Plötsligt hörs: "Vad... ELD!" På kommunikationsnätet hörs det fruktade ropet: "Vi har ELD i kabinen!"

Utanför på serviceplattformen går allting på tok. Gasmaskerna fungerar inte, kabinluckan fastnar när personalen ska försöka få ut besättningen och röken som elden utvecklar gör att personalen inte kan se vad den gör.

Det tog fem minuter för dem att få upp luckan till modulen, annars skulle det bara ta några få sekunder. De tre astronauterna hade inte en chans att klara sig, de brann upp.

NASA, rymdstyrelsen, undersöker olyckan:

"Grissom var vår mest erfarne astronaut. White var den förste amerikan som gjorde en rymdpromenad. Kapseln var skyddad av alla kända säkerhetssystem."

"Det var mer än en olycka, mina herrar. Kolla fakta. Hittills har åtta astronauter dött. Kapten Theodore Freeman dog i en flygplansolycka den 31 oktober 1964. Astronaut Elliot See och major Charles Basset omkom i en flygplanskrasch i St. Louis den 28 februari 1966. Major C.C. Williams omkom i en singelolycka med bil den 5 oktober 1967. Den 6 juni 1970 dog major Edward Givens i en bilolycka."

"Men det var olyckshändelser, en serie sammanträffanden",

Fort. på nästa sida

*Du prenumererar väl på UFO-Aktuellt?
Hur vet Du annars vad som sker i den stora UFO-världen utanför Sundbyberg?
Endast 170:- för fyra fullmatade nummer!
Postgiro 50 50 60-4*

Forts. från föreg. sida

försöker skeptikerna försvara sig med.

"Sammanträffanden? De männen representerade 25% av våra astronauter. Våra astronauter är mycket intelligenta och med väl tränade reflexer och på toppen av sin hälsa. Den höga dödsiffran visar en sak... Någon därute vill stoppa vårt rymdprogram."

Amerikanernas rymdprogram går dock vidare. På triumfens dag den 21 juli 1969 sätter astronauten Neil A. Armstrong ner foten på månens yta. "Ett litet steg för en människa - ett stort steg för mänskligheten."

Ryssarnas satsningar

Nu kommer jag in på det sista avsnittet om rymden och UFO och människans rymdprojekt, till ryssarnas enorma satsningar på rymden och om hur det gick för tre kosmonauter när de skulle återvända till jorden efter 24 dygn i rymden. Jag talar om Sojuz 11 och kosmonauterna Georgij Dobrovolskij, Vladislav Volkov och Viktor Patsajev.

"- Sojuz 11 till basen. Vi återvänder efter tjugofyra dygn i rymden, alla tidigare rekord

slagna."

När Sojuz 11 går in i de övre atmosfärslagren:

"- Bromsraketerna avfyrade. Alla system fungerar perfekt. Sojuz rapporterar beräknad ankomsttid för återinträde 13.35 Moskvatid.

- Gratulerar, kamrater. Vi skickar helikoptrar mot landningszonen."

När det börjar bli dags för landningen och man vid normala fall brukar få kontakt med kapseln igen syns kapseln inte till, och inte ett ljud hörs ifrån den trots anrop. Man trodde då att radiotystnaden berodde på att radioantennerna brunnit upp vid återinträdet i atmosfären, det blir ju som bekant ganska varmt då.

Kapseln landar och personalen skyndar till undsättning. När luckorna öppnas möter dock en mer skrämmande syn än man väntat sig. Ingen av kosmonauterna rör sig. De verkar döda. Man tillkallar en läkare, men deras liv står inte att rädda. Kosmonauterna hade varit döda långt innan kapseln tog mark.

Obduktionen av kosmonauterna visar ingenting. Sovjets rymdstyrelse "skyller" på en otät lucka, men det förkastas av de läkare som utförde obduk-

tionen. Det hade nämligen upptäckts då.

Allt sedan de tidigaste rymdfärderna har astronauterna rapporterat att ha följts av UFO. Är jordens rymdexperiment ett hot mot "dem"? När får vi reda på vem som mördar våra astronauter?

Mississippi-mysteriet

År 1947 hördes uttrycket "flygande tefat" för första gången. Nu är det ungefär lika bekant som "biff med lök". Vetenskapsmännen har studerat dem, flygvapnet har undersökt och jagat dem, och många talar om dem. Ändå är UFO ett lika stort mysterium som de var tidigare.

Vi har haft många "UFO-vågor" runt om i världen. Ett av de mest intressanta fallen kallas "Mississippi-mysteriet" eller "Pascaguola-händelsen". Den inträffade 1973, den 11 oktober på kvällen, och drabbade Charles Hickson och Calvin Parker då de var ute och fiskade.

Plötsligt när de står där och fiskar hör de ett konstigt surrande ljud och blir lite rädda. Ett stort UFO blir synligt för dem och de blir väldigt förvånade och rädda på samma gång. De blir helt paralyserade och står

Läs

Ljuset på Martebomyr

där UFO-Stockholms ordförande Inga-Lill Wallin redogör närmare för ljusets historia, för de tre expeditioner till Gotland som hon själv har lett och för olika teorier om vad ljuset egentligen är för något.

Ljuset på Martebomyr är ett häfte på 13 A 4-sidor med flera illustrationer i form av foton och kartor. Ny, reviderad upplaga (nov. 1995).

Häftet kan beställas genom att ni sätter in 51:- (varav 11:- är porto- och expeditionskostnader) på pg 477 81 97-6.

som fastvuxna i marken när tefatet tar mark. (Anm: Enligt vittnena tar skeppet aldrig riktigt mark, utan svävar någon meter ovanför hela tiden.) De ser en lucka öppnas på sidan och ser hur några mycket underliga varelser kommer ut. Enligt vittnena gick inte varelsena på marken utan svävade fram på ett märkligt sätt.

Hickson och Parker blev övermannade och togs med in i farkosten. Parker svimmade och resten av historien återges av Hickson. Varelsena tog i och lyfte dem som om de inte vägde någonting alls, och de svävade tillbaka till farkosten på ett pendlande sätt. Inne i skeppet skiljs de åt och Hickson berättar att han blev undersökt utan att han kände något och utan att få några som helst skador på kroppen. Parker däremot kan inte berätta vad han råkade ut för, eftersom han så "lägligt" hade svimmat av utanför skeppet.

Efter undersökningen var det hela över och för andra gången svävar männen tillbaka till stranden. Parker är fortfarande avsvimmad och Hickson får liv i honom efter en stund.

Bägge är mycket medtagna och rädda efter upplevelsen och de överväger om de ska tala om något. Men till sist åker de till den lokala polisstationen för att tala ut om sin upplevelse.

Varelsena beskrivs som ganska långa, cirka 170 cm. De hade klor i stället för händer, fötter som elefanter och inga ögon.

Ingen av männen använder sprit, men polisen hade ändå svårt för att tro att det var sant: "Är ni säkra på att ni inte drömmer?"

Båda två? Samtidigt? Om samma sak? Bra frågor.

Hickson utfrågades av ett lag kända vetenskapsmän som studerade UFO. Detta var vad man kom fram till: "De kan ha varit offer för hallucination, men

det är tämligen ovanligt att två människor får samma hallucination samtidigt och om samma sak. Det är inte heller troligt att det hela är ett skämt.

Jag kan inte ge ett 'vetenskapligt' ja, men rapporter som strömmar in från hela landet stöder rapporter av Hicksons och Parkers upplevelse."

Det finns som sagt ett hundratal UFO-fall av liknande slag, men det skulle ta alltför lång tid och ta upp alltför stor plats om jag skulle skriva om alla. Därför anser jag att detta lilla axplock får representera de olika sorter av rapporter som finns om närbakelser med UFO.

Kommentar av författaren:

Mitt intresse för rymden i allmänhet och svårförklarliga fenomen i synnerhet började tidigt. Det har genom åren yttrat sig på olika sätt. Då jag gick på högstadiet och gymnasiet riktades blickarna uppåt så snart det blivit mörkt, och jag var ofta "på jakt" efter att få se sådant som var svårt att ge någon logisk förklaring till. Det hade det goda med sig att jag lärde mig mycket om stjärnbilder, flygplanslanternor och satelliter, vilket jag haft nytta av även om en del av dessa kunskaper gått förlorad sedan dess. Under den tiden var jag ordförande i en liten UFO-förening kallad UFO-Tumba, som var knuten till

Stockholms UFO-nytt nr 3/1995

dåvarande Riksorganisationen UFO-Information.

Meningen med arbetet som Du just har läst ett avsnitt av var att försöka väcka intresse hos mina klasskamrater och lärare på gymnasiet. Där fanns gott om skeptiker och motståndare till det mesta som gällde liv utanför jordatmosfären. Tyvärr blev urvalet av händelser i UFO-historien litet snedvriden och i vissa fall till och med militant i terminologien. Det är något att ångra i dag, men sett ur en artonårigs perspektiv, som inte lärt allt om källkritisk forskning, var detta ett av de få sätten att påverka omgivningen efter tre års "kamp" för UFO-frågan och elevernas och lärarnas "svaga" kunskaper i ämnet på gymnasiet's Naturvetenskapliga linje.

I dag är målet med mitt arbete med UFO-frågan inte att väcka sensation eller söka påverka omgivningen vad den ska tycka i frågan (som journalisten i Expressen den 19 augusti, sid 15). I stället vill jag, på bästa möjliga sätt, bidra till att vad vi kallar UFO ska få en hållbar förklaring - vad den än må innebära.

Lars Amnestål

I nästa avsnitt - som vi planerar att publicera i nästa nummer av STUFO-nytt - handlar det bland annat om olika teorier kring "tefatens" ursprung.

Hjälp

UFO-Sverige

att synas!

Passa på, endast ett fåtal UFO-Sverige rockslagsnålar kvar.

Nålen är 1 cm i diameter. Texten är gulfärgad på svart botten.

*Nålen kostar endast 20:- + porto 3:70, som Du sätter in på postgiro 477 81 97-6, Inga-Lill Wallin.
Märk talongen UFO-nål.*

Rapporter om ufon slår

Förening undersöker hundratals observationer av luftfarko

● Antalet rapporter från svenskar som hävdar att de har observerat ufon har ökat dramatiskt den senaste tiden. Förra året rapporterades 470 fall i Sverige, en toppnotering. I år ser det ut att bli minst lika många.

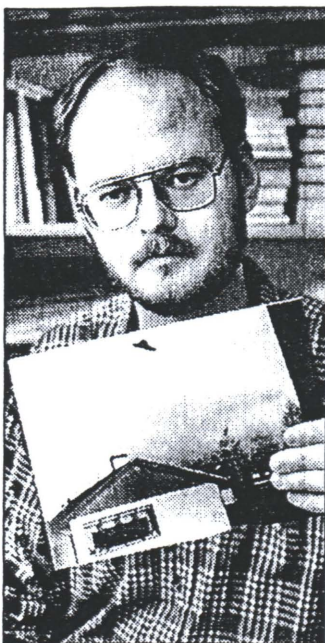
Ögonvittnen berättar om blinkande luftfarkoster i olika skepnader som accelererar i otroliga hastigheter i skyn, svävande föremål som hänger i luften eller lojt far omkring, starkt skinande ljusfigurationer som helt oväntat uppenbarar sig. För det mesta, har synerna en naturlig förklaring, men i ungefär fem procent av fallen kvarstår frågetecken om vad fenomenen kan klassas som, dessa kan benämnas unidentified flying objects, ufo.

Vem tror på dem? Många, inte minst de som påstår sig ha sett dem. Ännu fler är intresserade, med eller utan övertygelse om dess existens. Riksorganisationen Ufo-Sverige, som i år firar 25 års-jubileum, har vuxit med 25 procent under 90-talet och räknar i dag drygt 2000 medlemmar, varav runt 400 är aktiva fältundersökare och erfarna bedömare.

– Vi tar folk på allvar och behandlar alla inkomna rapporter så vetenskapligt som möjligt. Vi är inga "tefatssvärmare" som väntar på frälsning från rymden. Det är Clas Svahn, organisationens ordförande, noga med att påpeka.

"Knycker och vlnar"

De flesta observationer görs nattetid och ögonvittnen talar om ljussken, ofta mycket starka. Ibland sägs ljuset ha formen av ett klot, ibland syns flera ljuskällor i speciella forma-

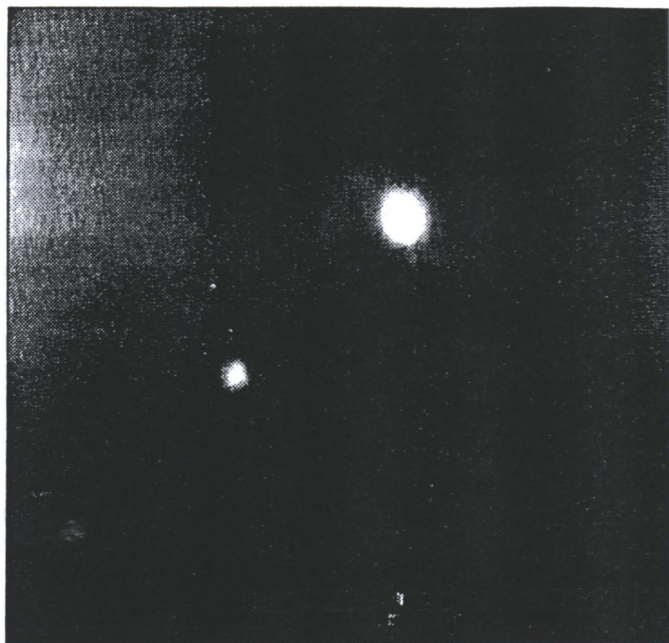

Clas Svahn, ordförande i Riksorganisationen Ufo-Sverige studerar en bild av ett sannolikt ufo fotograferat i Värnamo 1974.

Foto: INGVAR SVENSSON

tioner, till exempel ett V, vilka rör sig över himlen, "simmande", "knyckande" eller "roterande" för att citera några observatörer. Oftast är de ljudlösa men kan även "vina", "susa" eller "durra", ungefär som ljudet från ett kylskåp.

Inte sällan uppfattas konturer av ett ufo i dagsljus. Så här beskriver en ung trebarnsmor vad hon såg från familjens båt över ön Yxlan i Stockholms norra skärgård en sommarförmiddag för två år sedan. Det var ett diskusformat silvergrått föremål som flög i kvadratiska rörelser och vida bågar över träden och ut över vattnet.

Den 15 september 1952 tog Nils Frost denna bild utanför föräldrahemmet i Mora. Professor Hannes Alfvén på KTH undersökte bilden och negativet liksom högspänningslaboratoriet i Uppsala, Saltsjöbadens observatorium och försvarstaben. Ingen har hittat en naturlig förklaring.

Foto: NILS FROST

– Ibland stod det på kant i luften och såg ut att leka tills det försvann med en oerhörd hastighet, helt ljudlöst, berättar hon. Det hela tog ca en minut.

Kvinnan vill vara anonym på grund av den skepsis hon allmänt har mött efter sin upplevelse. Ufo-Sveriges bedömare har däremot efter noggranna undersökningar klassat föremålet i fråga som ett ufo.

Ufo-Sverige har 24 lokalföreningar som undersöker alla rapporter. Tidsangivelsen är viktig då man därmed kan se om flygtrafik eller meteorologiska eller astronomiska fenomen har förekommit vid tiden

för observationen. Aktivt samarbete sker med Försvarets forskningsanstalt.

– Det finns fenomen som vi inte kan förklara och man bör definitivt ha inställningen att ingenting är omöjligt, säger Arne Gjärdman på FÖA. Men många beror på elektriska fenomen i atmosfären, coronaeffekter på grund av luftens jonisering eller klotblixtar.

– Andra fenomen kan vara större stjärnor eller meteoriter som rör sig fort.

Motverka blind tro

Enligt Ufo-Sveriges stadgar skall verksamheten "motverka

alla rekord

ster och ljussken

okritiskt tänkande, oberättigad misstro eller blind tro omkring Ufo-fenomenen".

– Vi vill veta vad vi talar om och inte bara spekulera kring Ufo-fenomenen, poängterar Clas Svahn. Tyvärr fick New Age-rörelsen på 80-talets slut en olycklig koppling till ufo.

Majoriteten av observatörer är vanliga Svensson, vilka är helt oförberedda på det oförklarliga de ser. Oroväckande friska människor, enligt Clas Svahn. Få blir skrämda.

De mera ovanliga ombordtagningfallen, vilka främst har rapporterats från USA, är sällsynta i vårt land. Mest omskrivet är Gösta Carlssons närkontakt med Ufo-varelser en majkväll 1946 utanför Ängelholm.

Gösta Carlsson, även känd som "Pollenkungen", hävdar att han kunnat bygga upp hela sin miljonindustri i läkemedelsbranschen tack vare sina fortlöpande kontakter med "rymdvarelserna", vilka har skett i ett, vad han kallar, drömligt (hypnagogt) tillstånd.

Clas Svahn har redogjort för händelserna i en källkritiskt undersökande reportagebok "Mötet i gläntan" (NTB/Parthenon, 1995).

– Ombordtagningssupplever är inte nya i folkmytologin, menar Clas Svahn. Förr beskrevs de ofta i form av bergtagningar. Den utsatte tyckte sig försatt i ett tidlöst tillstånd där han eller hon fick möta en annan värld och erhålla specifika budskap.

Frågan är om sådana upplevelser tilldrar sig i en fysisk värld eller händer i fantasin.

– Vem trycker i så fall på

knappen, undrar Clas Svahn. Där skulle forskning kunna bedrivas, det kryllar av oförklarligheter som ingen bryr sig om.

Ingen officiell forskning

Efter andra världskriget tillsatte försvarsstaben en särskild undersökningskommitté med anledning av den formliga våg av "spökraketer" som plötsligt drabbade Sverige. På 50-talet övertog FOA ansvaret. Numera förekommer ingen etablerad officiell forskning av ufo-fenomen. Men svenska forskare har deltagit vid undersökningarna av de märkliga ljusfenomen som sedan 1984 uppträder i Hessdalen i Norge.

I dag rymmer 12 000 rapporter och hundratals fotografiska bilder i Arkivet för ufo-forskning i Norrköping, ett av de största i världen. En av de märkligaste bilderna, en hattliknande farkost, togs 1974 av den då 15-åriga Christer Sundström i Värnamo.

– Jag kände att det här var något oförklarligt, något som inte var byggt av människor, berättar Christer Sundström, nu verksam som församlingsassistent i Svenska kyrkan.

USA, Västeuropa, Ryssland och Japan är ledande observationsområden. I södra Europa, tolkas ofta synerna religiöst.

– De sannolika ufo-föremålens uppträdande tyder på att vi har att göra med en okänd teknologi, konstaterar Clas Svahn. Huruvida varelser är kopplade till farkosterna är inte glasklart. Där har vi ufo-gåtan i ett nötskal. En gåta som ännu inte är vetenskapligt löst.

ANNA MARIA REHNBERG

"Oden har blivit ufo"

● Antikens människor såg ofta ljusfenomen på himlen och tolkade dem som budskap från högre makter. Och det har människorna fortsatt med.

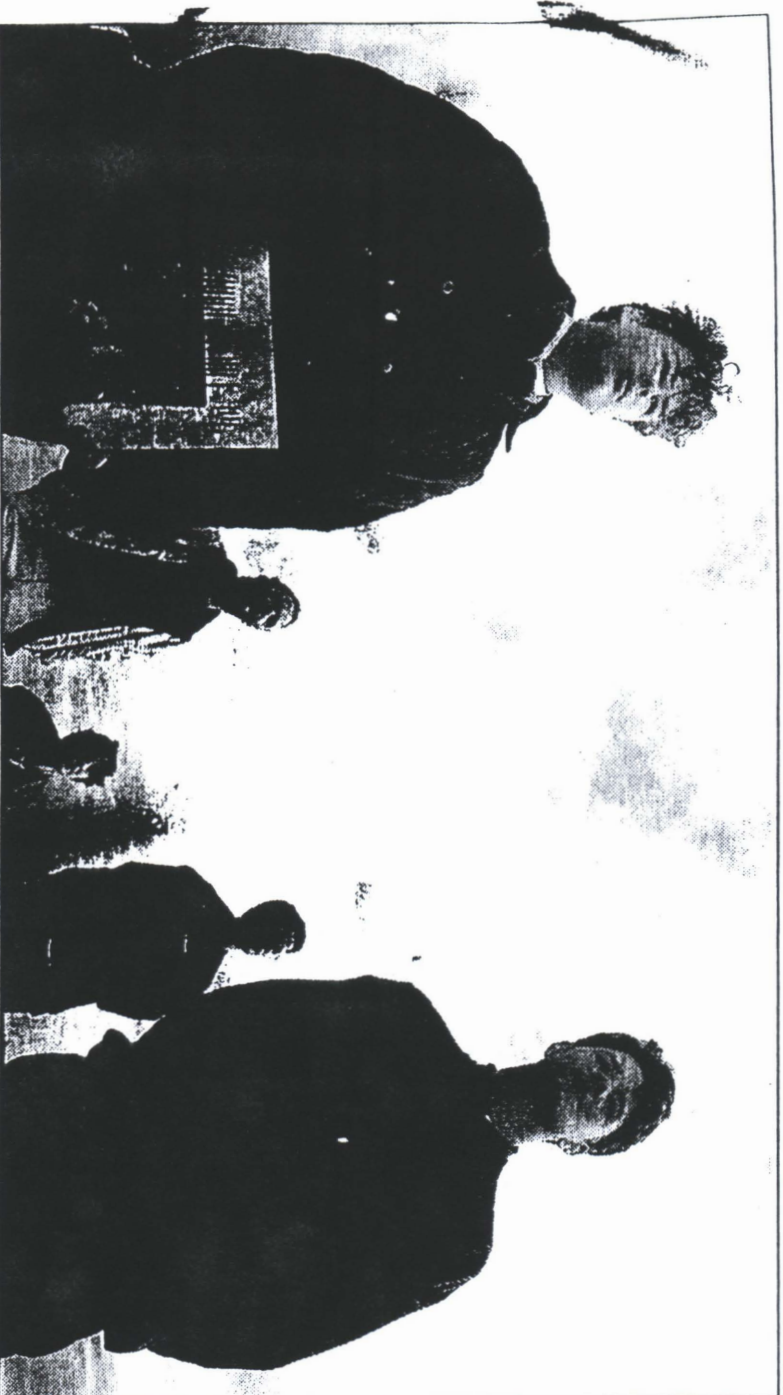
När Oden under vikingatiden visade sig i skyn var det dags att gå i härnad, menar folklivsforskaren Ebbe Schön. På Bayeuxtapeten, som skildrar slaget vid Hastings år 1066, finns stjärna med texten "esti mirant stella" (de glör på stjärnan), ett förbud om seger för Wilhelm Erovraren.

Medändrade referensramar har vissa förändringar i tolkningsmönstren skett. I dagens science fiction-värld ligger det nära till hands att koppla samman himlafenomen med farkoster från yttre rymden.

Men den gamla folklorens väsen lever ändå kvar, avslöjar Ebbe Schön. Det finns de som fortfarande ser troll och älvor men inte pratar om det.

De flesta kulturer har vittnat om ljusfenomen. I vårt land tolkades ett ljus på en äng som lyktgubben, som kunde stötta människor i fördärvet. Lyste det på en mast till sjöss så var det St Elms eld som förberedade storm eller olycka.

De flesta upplever dylika fenomen som riktade mot sig själva, förklarar Ebbe Schön. Vad som är verkliga observationer eller rör sig inne i människans, kan man fundera över.

Ufo-entusiasterna Henrik Esperi, Mattias Rundberg, Werner Stensgård, Christer Blomlöf och Michael Nilsson spanar i Strängnäs.

Foto: MALIN LUNDBERG

Unga utredare på jakt efter sanningen

● Den yngsta ufo-föreningen i Sverige bildades i somras av 20 entusiastiska ungdomar i Strängnäs. De har genomgått föreningens utbildningskurs för fältundersökare och har redan hunnit med att undersöka bland annat mystiska cirkelfenomen i ett sädesfält.

För klumpigt gjorda, avfärdar 17-åringe ordföranden Henrik Esperi professionellt.

Intresset som driver dessa ungdomar, som nu så helhjärtat satsar på att "söka svaret", tänder i barndomen. Henrik

Esperis mamma visade honom stjärnbilderna på himlen och Michael Nilsson fångades av filmen Star Wars på TV medan Mattias Rundberg fördjupade sig i science fiction och ufo-litteratur av Isaac Asimov och Gösta Rhen. Michael

nämner lite generellt att han har observerat ett mörkt föremål uppe i himlen i Åratriakten, vad det nu var.

Skeptiska till New Age

Samtliga säger sig vara skeptiska till New Age-uppfattningen om rymdvarer som står i kommunikation med jordvarer. Men år övertygade om att det finns en fysisk

kärna i ufo-fenomenen, något som skall kunna förklaras.

Den närmaste uppgiften blir nu att intervjua en man som tror sig ha mött "en robotliknande figur på vägen" och en uppfattad ovanlig signal.

Vår verksamhet liknar i många stycken en brottsplatsundersökning, upplyser Henrik Esperi.

ANNA MARIA REHNBERG

ANNA MARIA REHNBERG

SvD. 9 nov -95

